

waardiger geworden. Van nachtbraken en drinkgelagen kwam weinig meer in. Wel zag men hem niet aanhoudend in zijne schrijf- en schilderkamer aan den arbeid, wel nam hij zijn plicht als pachter van den impost op de bieren met zekere haastige onverschilligheid waar, maar nog nooit had hij in zoo korten tijd zooveel amoureuze liederen geschreven.

Sedert hij wist, dat de onvolprezen Madalena ten huize van hare zuster, de vrouw van Jan Thomasz. Teller, in den Gekroonden Bok op de Keizersgracht bij de Huidenstraat woonde, was hij terstond aan het vorschen geslagen naar middelen om Madalena terug te zien. De drie eerste dagen na zijne wandeling in het Pand boven de Beurs had hij met zwerftochten door Amsterdam gesleten, steeds terugkomend ter Keizersgracht, waar hij, ongedwongen het gebouw van Coster's Academie binnentredend, later bij zijn vertrek even ongedwongen naar de overzijde der gracht stevenend, het hoekhuis van Keizersgracht en Huidenstraat, waar de Gekroonde Bok uithing, kon waarnemen. Eens had hij Madalena de stoep zien afwippen, eens had hij na het invallen der duisternis een ruiker van late herfstrozen en witte asters aan den klopper van de hoofddeur met

kloppend hart vastgebonden. En den volgenden dag was de ruiker verdwenen. Want hij had er een gedicht in gestoken, alleen met zijne initialen G. A. Bo. onderteevend, en geadresseerd „à Mademoiselle Madalena Stockmans astein (à cette heure) en Amsterdam.” In dat gedicht had hij gezegd:

„Mijn lief, ick sal beginnen
 „en singen in droevichheit
 „om u, daar gij van binnen
 „in mijn jonck herte leyt.
 „Laet doch u soete straelen
 „eens daelen, liefste mijn!
 „want gij cond sonder faelen
 „verlichten alle pijn.”

Den naam van Madalena Stockmans had hij aan zijn vader te danken. Adriaen Cornelisz. kende Amsterdam en zijne kooplui op een prik. Volgens de verhalen van zijn zoon, den naam Van der Voort in het oor knoepend,